

МЕТОДИЧКА АНАЛИЗА ЛИНГВОСТИЛИСТИЧКИХ ОСОБЕНОСТИ У ПРИПОВИЈЕТКАМА БРАНКА ЂОПИЋА

У раду се са методичког аспекта разматрају могућности анализе лингвостилистичких особености Ђопићевих приповиједака. Циљ је да се дође до одговарајућих методичких поступака које треба примијенити при тумачењу лингвостилистичких особености. Анализа је показала да тумачење лингвостилистичких особености у Ђопићевим приповијеткама има вишеструке користи. Осим корелације наставних подручја, њиховим тумачењем остварују се различити задаци наставе. Ученици откривају експресивна својства и стилогеност лексичких јединица, а то доприноси свестранијој и дубљој анализи Ђопићевих приповиједака.

Кључне ријечи: лингвостилистичке особености, настава, Бранко Ђопић, лексичке јединице, истраживачки задаци.

1 Повезивање и прожимање наставних области у оквиру наставе српског језика и књижевности један је од основних методичких постулата. Због тога, наставник током реализације програмских садржаја треба да остварује корелацију наставе језика и наставе књижевности. Један од начина функционалног прожимања ових наставних подручја, представља анализа језичко-стилских особености у наставној обради књижевног текста (Илић 1998: 524–533).

Предмет интересовања у нашем раду биће лингвостилистичке особености у Ђопићевим приповијеткама посматране са методичког аспекта. Језик Бранка Ђопића пружа могућности за разноврсна лингвостилистичка истраживања, а ми ћемо се бавити стилематичном лексиком, коју можемо издвојити као доминантну у низу лингвостилистичких особености у Ђопићевом прозном изразу. Под стилематичном лексиком подразумевамо стилски маркирану лексику, тј. „лексику што се може подвести под стилеме као минималне јединице стилског појачања” (Ковачевић 2013: 244). Циљ нашег рада јесте да ученицима представимо

* bilja.misic@gmail.com

лексичку разноврсност Ђопићевог прозног изражавања, те да им укажемо на њену сврсисходност у умјетничком обликовању текста. Анализа ће као корпус захватити *Башћу сљезове боје*, будући да је ова збирка приповиједака *Наставним планом и програмом за гимназију* у Републици Српској (НПП 2003)¹ предвиђена за обраду у четвртом разреду гимназије, па ће ученици преко приповједачког дјела које им је блиско, откривати лексичке јединице којима су остварена стилогена мјеста, разматрати њихову стилску функцију и објашњавати постигнуте стилске ефекте.

Тумачењу језичко-стилских особености у настави не посвећује се цио час, већ се разматрају као посљедња етапа обраде књижевног текста. Осим ове методичке етапе која се реализује у завршном дијелу аналитичко-синтетичког процеса на часу обраде, разматрање стилистичких вриједности текста може бити исходиште од којег почиње наставна интерпретација. То подразумијева „да се наставно тумачење књижевног дела остварује тако што се полази од стилистичких вредности текста да би се дошло до укупне естетске вредности што и јесте циљ синтетичког уопштавања у завршној фази обраде” (Николић 2012: 254).

Друкчије речено, обрада неког књижевног дјела не може се сматрати комплетном уколико у њу није укључена анализа језика и стила. При томе језичко испитивање не треба да се сведе само на уочавање и одређивање стилски маркираних јединица, него треба обратити пажњу на њихову стилогеност. Стилски маркирана мјеста „треба доказивати и објашњавати примерима из текста, учинити то очигледним за ученика, тако да он доживљавајући такав стил пишчев, осети његову лепоту и снагу” (Димитријевић 1965: 58). Ученици треба да добију конкретна задужења у вези са проучавањем језика и стила. На тај начин они постају активни, тј. развија се истраживачки дух, радозналост, а такође, присутна је самосталност у раду.

Међутим, иако је тумачење језичко-стилских особености веома битан елемент за анализу књижевног текста, често му се удовољава само формално, тако што се на особености језика књижевног дјела указује само спорадично и површно, па се стога његов резултат ни изблиза не може сматрати задовољавајућим. Б. Брчкало примјећује да је у настави „анализа језика и стила потпуно занемарена или сведена на објашњење непознатих ријечи” (Брчкало 2009: 187).

¹ *Наставни план и програм за гимназију ошћет смјера* доступан је на страници www.rpz-rs.org/index.php.

Лингвостилистичком анализом књижевног текста у настави функционално се повезују и прожимају настава језика и књижевности. У том повезивању наставних подручја „користи имају књижевност и језик, а с тим заједно и култура ученичког усменог и писменог изражавања: настава књижевности је у анализи организације језичке грађе уметничког текста нашла поуздан ослонац за откривање његових естетских вредности и суђење о њима; са друге стране, код ученика се развија свест да су све чари уметничког текста, сва његова литерарност, заправо у језику којим је створен” (Илић 1998: 526). Осим тога, тумачење језичко-стилских особености у књижевном тексту доприноси остваривању свих циљева наставе. Због тога, њихово разматрање треба да буде методички осмишљено, а то значи да је неопходно да се наставник држи не само наставног принципа научности, него и принципа методолошке адекватности.

2. У оквиру интерпретације Ђопићевих приповиједака у настави, незаобилазно је проучавање језичке структуре и стила, који представља унутрашњи, јединствен систем међусобно повезаних елемената језичког израза.

Анализа језика у Ђопићевим приповијеткама може да обухвата неке елементе општег и посебног карактера. Друкчије речено, језик Ђопићевих приповиједака може се анализирати у ширем и у ужем смислу. Тако, на примјер, можемо испитивати пишчев однос према народном језику у лексичком и фразеолошком смислу, туђинске наносе у његовом језику, архаичну, локалну или дијалекатску лексику, нове ријечи у његовом језику, и сл. Такође, може се пратити остварење стилских ефеката који се постижу употребом одређене лексике, а самим тим и пишчев допринос развитку поетског и књижевног језика. У ширем погледу, питања области језика и његове употребе могу бити бројна и њихов број зависи од индивидуалних случајева. Проучавање језика у ужем смислу односи се на значење ријечи и израза у одређеној приповијетци као и на умјетничку вриједност израза.

Као што смо претходно навели, тумачењу језичко-стилских особености у настави не посвећује се цио час. Због тога је пожељно да се лингвостилистичке особености у Ђопићевом тексту разматрају на конкретном одломку из неке његове приповијетке.

За примјер се може узети одломак из приповијетке *Башња сљезове боје*.

Сјушрадан, пушући појути туска, гјед је дојерјао са мноу у школско дворниште и пред свом гјечурлијом разјаламио се на учиниљеницу:

- А је ли ти, шишковицо, оваква и онаква, ти ми боље знаш какав је вук, а? Није зелен? Пази ти ње! Ја се с вуцима родио и одрастао, чиншавот вијека с њима муку мучим, а она ти шу... По шуру би тебе требало с овим шинајом, па да се једном научиш памети.

Извика се гјед, расјлака се учиниљеница, а ми, ђаци, од свега штоа ухватишмо неку вајду: штоа дана није било настава.

Већ следеће јутра гјед ашјераше жандарми. Одсједи старина седам дана у среској бувари, а кад се враћи, убљједио и мучаљив, он ми навече попријети прстом.

- А ти, језичко, нек те ја још једном чујем да блејиш какав је ко, па ћу ти ја показати. Вук је зелен, хех! Шта те се тиче какав је вук.

- Па кад ме је она ишла.

- Пишала те, хм! Имао си да ћушиш, па квиш. (Ђопић 1983: 25)

Истраживачки задаци у вези са проучавањем језика и стила на овом одломку могу се овако формулисати:

Књижевни критичари су готово редовно истицали да је језик у Ђопићевом приповиједању у основи народни говорни језик. – Пажљиво прочитајте одломак и покушајте на њему објаснити Ђопићев однос према народном језику. – Пронађите примјере за народну лексику и народну фразу. Ђопићев језик је богат различитим ријечима које означавају исти појам. Протумачи значење глагола *дојерјати*. Да ли глагол *доћи* има исто значење? Који је од ова два облика сликовитији? – Имају ли ријечи у тексту само своја примарна, основна значења или добијају секундарна, пренесена значења? Пронађите те ријечи. Шта се постиже тим ријечима?

Ученици ће читајући наведени одломак доћи до следећих запажања о Ђопићевом језику и стилу:

Писац употребљава лексичке јединице које спадају у разговорни језик. Особности говора свог родног краја, Босанске Крајине, Ђопић је на одређен начин уткао у своје књижевно дјело. У приповијеткама се служио народним језиком као средством карактеризације ликова. Писац чини своје ликове засебнима, живима за читаоце тако што показује како они говоре.

Фразеологизмом научиши памети који има значење: „уразумити, опаметити кога казном, избити коме лудорије из главе” (Матешић 1982:

444) доприноси стварању стилски маркираног садржаја, богате семантичке структуре. Писац модификује састав ових устаљених језичких конструкција, чиме њихова изражајност и сликовитост постаје још јача. Као најбољу потврду пищевог слободнијег односа према овим устаљеним конструкцијама показује слједећи примјер: *Имао си да ћушиш, ња квиш* (Ђопић 1983: 25), а у Рјечнику је забиљежена конструкција *квиш њосла* што значи: „готов посао, готово, свршено” (МАТЕЏИЋ 1982: 496).

Инструментал у реченици: *Ја се с вуцима родио и одрастао, чишавој вијека сњима муку мучим* (Ђопић 1983: 25), припада архаичном облику, па се као ријеч временски ограничене употребе, одликује изразитом експресивношћу.

Сликовитост израза писац постиже употребом лексике са пренесеним значењем. Употребљава лексеме којима је у основи глагол, који означава стварање гласова карактеристичних за домаће животиње и птице: *џушући њоуш њуска, гјед је гојерјао са мноу у школско дворишће* (Ђопић 1983: 25); *нек ше још једном чујем да блејиш какав је ко, ња ћу ши ја њоказиш* (Ђопић 1983: 25).

Глагол *гојерјаши* значи ‘доћи брзо, дотрчати’. Писац употребљава овај облик умјесто очекиваног глагола *доћи* јер тиме постиже одређене стилске ефекте. Осим што сликовито дочарава атмосферу, употребом ових лексема писац постиже ефекте шаљивог и комичног, што све доприноси интензивирању укупног естетског доживљаја. Глагол *блејаш* који у основи има ономатопеју оглашавања животиња, употријебљен је такође у пренесеном значењу. У контексту приповијетке ова глаголска лексема ономатопејског карактера има денотативно значење говорења и одликује се негативном експресивношћу.

Наведене лексеме које су употријебљене у пренесеном значењу могу послужити наставнику да осмисли семантичке вјежбе. Тако, на примјер, наставник може задати ученицима задатак да поред глагола *блејаш* напишу што више глагола који имају денотативно значење говорења, а који су употријебљени у пренесеном значењу.

Циљ тих вјежби је да омогуће да ученици уоче семантичке разлике међу синонимима и да упознају механизам синонимije у језику. Управо семантичке вјежбе „стварају код ученика смисао за семантичке нијансе што је један од значајних услова праве језичке културе” (ЦВИЈЕТИЋ 2000: 295).

3. Језичко-стилске особености у настави могу се тумачити помоћу лингвостилистичке методе. Ова метода подразумева да се „настави књижевности пружи лингвистичка подлога за интерпретацију текста, тј. да омогући лингвистички приступ књижевном дјелу” (Росандић 1986: 222). Посредством лингвометодичког текста, најчешће неког књижевно-умјетничког дјела, који постаје објекат анализе и истраживачког читања, ученици се усмјеравају на уочавање битних особености неке језичке појаве. То значи да послѣје књижевноумјетничке анализе, дјелу се треба поново вратити да би се откривала експресивна својства и стилогеност језичких појава, јер „у том јединственом радном процесу стално се прожимају, успостављају и садејствују естетичке и лингвистичке чињенице и узајамно се појачавају литерарни и језички сензибилитет” (Николић 1992: 477–478).

Примјеном ове методе у настави, остварујемо, прије свега, практични циљ. Упућујемо ученике да откривају стилски маркиране језичке јединице које одређују експресивну и значењску структуру текста, а то доприноси детаљнијем тумачењу и свестранијем сагледавању књижевног текста. Основни задатак лингвостилистичке методе јесте „да код ученика системом питања и задатака формирамо прецизно лингвистичко осећање, као и одређене критерије и поступке за егзактно проучавање стила једног одређеног писца или дела” (Раденковић 1974: 47).

Примјену лингвостилистичке методе показаћемо на одломку из приповијетке *Млин пошочар*:

Ко ће први дохаберити дједу о свему шоме, није се знало. Сумњало се на неку Микачу, тром-бабу, удовичетину, која је знала и косити барабар с мушкарцима, а иначе није имала узла на језику. Зато, ваљда, дјед у први мах није ни повјеровао у ње приче и обратио се за савјет – ком ће другом нећо „браћу Вуку”, свом рођаку. Био је Вук толико година жангармеријски фелбаба и то код Швабе, код Аустрије, знаће њај добро и ње лойовије око доконих најменика и безобразних жена.

На њу дједову муку и бруку, исрочану повјерљиво и са снебивањем, Вучина зарза гласно и задовољно као изуларена парижина.

Аха-ха-ха, ња ти још не вјерујеш, обербудало! Та нема ти љеише згодације нећо повалити какву снашицу на ону сламу у млину. Раге, Раге, у чем њеби прође вијек?

Буши, ћуши, безбожнице! Зар у млину, у светињи, гдје се меље брашно за крув, за цигвару, за чесницу, за... Како ње није срамота на то и помислити?

*Аха-ха-ха, баш је Велики Јово, живила му кубура! Мијеси чесницу
гоље у слами, а одозго, исџод жрвња, брашно све џурњави џо њему.*

*Пред џим скаредним џризором дјед је већ џубио џлас, махао је и ши-
шџао као џусак.*

*Ђуџи, ћуџи, џандарчино, не џотани чеснице! Зар се не бојиш да ће
џе граџи Боџ сажећи? (Ђопић 1983: 45).*

Истраживачке задатке можемо овако формулисати:

Наведите стилска обиљежја која сте запазили у овом одломку. – Којој творбеној категорији припадају те језичке јединице? – Како се творе? – Какву функцију имају ова стилска средства у приповиједи *Млин џоџочар*?

Ученици могу своја запажања формулисати овако:

У овом одломку доминантну стилску улогу имају пејоративи. При-мјери за ову стилистичку категорију су: *уговичеџина, џарџина, Вучина, џандарчина*. Наведени пејоративи су еквивалентни творбеној категорији, аугментативима. Граде се тако што се на основу додаје суфикс *-ина*, којим се добија значење нечег појачаног. То су заправо аугментативни пејоративи помоћу којих говорник негативно квалификује особе о којима говори.

Сазнање да је нови *најменик* претворио млин у мјесто џубавних са-станака дјелује на дједа Раду као вијест о непојмљивом гријеху. Оно што другима представља повод за ласцивне шале, дјед доживљава као неопростиво скрнављење светиње. Због тога су пејоративима именовани ликови који су, чак и посредно умијешани у „скрнавитељски поход” на дједову светињу, тј. млин.

За бабу Микачу сумњало се да је испричала дједу како је нови најме-ник претворио млин у мјесто за џубавне састанке. Управо због тога пи-сац, „гром-бабу” негативно квалификује и именује аугментативним пе-јоративом *уговичеџина*. Рођак Вук именован је сљедећим пејоративима: *Вучина, џарџина, џандарчина* јер се подсмјехнуо дједу, није схватао за озбиљно оно што, према дједовом мишљењу, представља рушење тради-ционалних моралних узуса.

С обзиром на то да дјед Раде изговара само пејоратив *џандарчино*, а све остале употребљава писац, читаоцу недвосмислено ставља до знања на чијој је страни. Приповједач, дјечак Баја, именује ове ликове пејора-тивима зато што увиђа да у свијету одраслих постоје и таква „исклизну-ћа” из општеприхваћеног система вриједности које сматра неприхва-тљивима.

4. Лингвостилистичку анализу фразеологизама у настави показаћемо на следећем одломку из приповијетке *Раде с Брдара*:

Добијеш шако најменика који је био на ситиу и решетиу, па ши ја сад поправљај како знаш. Код једној домаћина научио ово, уз другој забора-вио оно, а као за њакост, ниш је добро оно што је научио ниш му је лоше било оно што је заборавио.

Око избора и шражења најменика у нашој кући бактали су се гјед и сџриц Ницо, само је из јодине у јодину сџричева улоја била све видљиви-ја, јер је гјед уочљиво сџарио и повлачио се ближе кући. Ипак, њејова ријеч, иако казана тихо и ненаметљиво, била је пресудна. Најменик је шада обично приман, јер кад већ ствар сџиће до гједа, појодба је јошова, он ионако нема срца да која одбије.

Посљедњи најменик која је гјед примиио против сџричеве воље био је неки Раде с Брдара. Ушао је у нашу кућу једном око јодне, бјежећи прег прољетњим љуском и чим је прекорачио прај, у прозоре и по крову за-прашџа као да бије траг. Сви се у кући шрјоше и празновјерно заједгаше у придошлицу, а он, као да пошврђује њихове слушње, злурадо погвкну:

- Аха, ушекох ли му, лојову!

- А од која шо бјежиш, браше? – меко приуиџа гјед, рачунајући да овоме веселом шркачу, по свој прилици, мањка која гаска у џлави, па ја је зашо праведни Бој обдарио брзим нојама (Ђопић 1983: 54).

Истраживачке задатке могуће је овако формулисати:

Пажљиво прочитајте овај одломак. – Коју врсту експресивне лексике употребљава писац? – Пронађите примјере и одредите њихова значења. – Које стилске ефекте постиже употребом ове експресивне лексике?

Послије читања одломка, ученици ће доћи до следећих закључака:

У датом одломку из приповијетке *Раде с Брдара* статус стилема имају фразеологизми. Они представљају експресивне вишелексемске јединице с номинационом функцијом у језику, чије значење није једнако суми значења лексема које су у њеном саставу. У наведеном одломку заступљени су следећи примјери ових експресивних лексичких јединица:

Најменик је шада обично приман, јер кад већ ствар сџиће до гједа, појодба је јошова, он ионако нема срца да која одбије. [...] меко приуиџа гјед, рачунајући да овоме веселом шркачу, по свој прилици, мањка која гаска у џлави, па ја је зашо праведни Бој обдарио брзим нојама.

Како се из примјера види, остварени су критеријуми за идентификацију фразеологизама. Ове конструкције су вишелексемски спојеви, који се као значењска цјелина, чврста веза репродукују у говору, постојаног састава и редослиједа јединица, у који се не могу додавати друге лексеме.

Након издвајања ових примјера, ученици ће анализирати и објашњавати значења фразеологизама. Фразеологизам *нема срца да која одбије* према лексикографским изворима, има значење: „бити милосрдан, саосјећајан” (МАТЕШЋ 1982: 631). У стилистичком погледу, овај фразеологизам има функцију карактеризације лика. За дједа Раду писац каже да *нема срца да да која одбије*, а та конструкција заправо и садржи елементе оцјене лика.

У сљедећем примјеру: *меко њриуиџиџа дјед, рачунајући да овоме веселом њркачу, њо свој њрилици, мањка која даска у џлави*, који има значење: „не бити при здравој памети, бити сунут, шашав” (МАТЕШЋ 1982: 82), постиже се снажно комичко дејство. Ђопић се служи овом стилски маркираним средством да би пластичније дочарао ситуацију коју представља. У контексту приповијетке овим фразеологизмом се исказује „доброћудни” хумор, што значи да је изостала могућна нијанса ироније. Употребом овог фразеологизма писац доприноси афективном појачавању израза, а такође, и стварању шаљивог, хумористичког ефекта.

Ученици могу примјетити да се писац није увијек придржавао устаљене структуре фразеологизма. А као најбољу потврду тога даје нам конструкција *мањка која даска у џлави*. Овом фразеологизму измијењена је форма, будући да писац супституише једну ријеч другом – *мањка* умјесто *фали*. Иако је измијењен лексички састав, наведени фразеологизам се не мијења на плану садржаја. Ријеч је само о модификацији фразеологизама, којом се добијају још изражајније и експресивније језичке јединице.

Лингвостилистичком анализом фразеологизама у Ђопићевим приповијеткама не остварују се само програмски захтјеви у оквиру подручја језик и књижевност, већ и у оквиру културе изражавања. У настави културе изражавања лингвостилистичка метода се може примјенити у оквиру стилских вјежби. Циљ стилских вјежби јесте да ученици „схвате смисао сликовитог, експресивног, фигуративног и конотативног начина изражавања, које одступа од уобичајене говорне форме” (Јањић 2008: 77). За упознавање фразеологизама и њихових значења могу се организовати посебне стилске вјежбе, а то су фразеолошке вјежбе. Помоћу

фразеолошких израза из Ђопићевих приповиједака ученике можемо заинтересовати за ту врсту сликовитог говора. Вјежбе „треба организовати пригодно, тј. када се у тексту наиђе на фразеолошки израз, или се чешће понавља ријеч у вези с којом постоји више устаљених израза” (Милићевић 1985: 213).

Фразеолошке вјежбе могу се изводити тако што ће ученици на основу конструкције *нема срца* наводити примјере других фразеологизама у којима се као конституент појављује лексема *срце*. Могу наводити следеће примјере: *биџи камена срца*, *биџи широка срца*, *носиџи коћа у срцу*, *ломиџи коме срце*), итд. Послије навођења примјера, ученици ће објашњавати значења фразеологизама, наводити на кога се односе и у којим ситуацијама се употребљавају.

Један од начина извођења ових вјежби може бити и тај да ученицима задамо задатак да неки фразеологизам из Ђопићевих приповиједака замијене нефразеолошким скупом ријечи, тј. ријечима које нису употребљене у пренесеном значењу. Овакав метод је значајан јер ће ученици уочити разлику између денотативног и конотативног значења.

Посредством фразеолошких вјежби ученици ће „упознавати богатство и фигуративност народног и књижевног језика и оспособљавати се за сликовито усмено и писано изражавање” (Николић 1992: 582). Ове вјежбе у настави српског језика и књижевности веома су функционалне јер омогућавају самосталан рад ученика и подстичу их на креативност.

5. Наставно тумачење лингвостилистичких особености у Ђопићевим приповијеткама важан је и незаобилазан елемент за ученичко разумијевање књижевног дјела овога писца јер ма колико била успјешна обрада Ђопићевих приповиједака на књижевнотеоријском плану не може бити потпуна ако у њу није укључена анализа језика и стила. Због тога ученике треба да усмјеравамо да откривају лексичке јединице којима су остварена стилогена мјеста, као и да истражују њихову стилску функцију. Анализа лингвостилистичких особености у Ђопићевим приповијеткама има вишеструке користи. Осим функционалног прожимања наставних подручја језика, књижевности и културе изражавања, остварују се различити задаци наставе као што су: богаћење лексичког фонда ученика, развијање способности за сликовито и фигуративно казивање, подстицање ученика на самостално језичко и литерарно стваралаштво. Ученици ће откривати експресивна својства и стилогеност језичких појава, те знање из језика постаје потпуније и практичније. Оно што је та-

кође битно јесте и то да, ученици уочавају и образлажу умјетничке поступке Бранка Ђопића, а то ће свакако, допринијети детаљнијем и свестранијем сагледавању књижевног дјела овога писца.

ИЗВОРИ

НПП 2003: *Наставни план и програм за гимназију у Републици Српској*.
Доступно на: www.rpz-rs.org/index.php. приступљено 23. 4. 2014.
Ђопић 1983: Бранко Ђопић. *Башта слезове боје*. Сарајево: Свјетлост.

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА

- Брчкало 2009: Бранка Брчкало. *Приповједачко дјело Петра Кочића у настави*. Источно Сарајево: Филозофски факултет.
- ДИМИТРИЈЕВИЋ 1965: Радмило Димитријевић. *Методика наставе књижевности и мајерњеј језика*. Београд: Завод за издавање уџбеника.
- ИЛИЋ 1998: Павле Илић. *Методика наставе – српски језик и књижевности у наставној теорији и пракси*. Нови Сад: Змај.
- ЈАЊИЋ 2008: Марина Јањић. *Савремена настава говорне културе у основној школи*. Нови Сад: Змај.
- КОВАЧЕВИЋ 2013: Милош Ковачевић. *Стилематична лексика у роману „Адресар изгубљених душа” Анђелка Анушића. Српски писци у озрачју стилистике*. Београд: Филип Вишњић (241–268).
- МИЛИЋЕВИЋ 1985: Блажо Милићевић. *Фразеологизми у настави. Књижевни језик*, 14/4, (211–217).
- НИКОЛИЋ 1992: Милија Николић. *Методика наставе српској језика и књижевности*. Београд: Завод за уџбенике и наставна средства.
- НИКОЛИЋ 2012: Милка Николић. *Могућност лингвостилистичког приступа у обради књижевног текста у млађим разредима основне школе. Радови Филозофској факултета Пале*, 14, (253–266).
- ЦВИЈЕТИЋ 2000: Ратомир Цвијетић. *Речници у настави српској језика и књижевности*. Ужице: Учитељски факултет.

МАТЕШИЋ 1982: Josip Matešić. *Frazeološki rječnik hrvatskoga ili srpskog jezika*. Zagreb: Školska knjiga.

RADENKOVIĆ 1974: Ljubiša Radenković. *Lingvostilistika i strukturalizam u nauci o književnosti i nastavi književnosti*. Beograd: Naučna knjiga.

ROSANDIĆ 1986: Dragutin Rosandić. *Metodika književnog odgoja i obrazovanja*. Zagreb: Školska knjiga.

Biljana Mišić

Methodological Analysis of Linguo-Stylistic
Characteristics in Branko Ćopić's Short Stories

Summary

The paper deals with a possibility of analysis of linguo-stylistic characteristics in Ćopić's short stories from the methodological aspect. The aim is to offer some methodological procedures which should be applied during the interpretation of linguo-stylistic characteristics. The analysis has shown that the interpretation of linguo-stylistic characteristics in Ćopić's short stories exhibits manifold importance.

Key words: linguo-stylistic characteristics, schooling, Branko Ćopić, lexical units, research tasks.